

Dopis dítěti s rakovinou

Od Elisabeth Kübler-Rossové, známý také jako „Dopis pro Dougyho“.

Tento dopis jsem napsala v roce 1978 jako odpověď jednomu devítiletému chlapci, který mi poslal tři velice dojemné otázky: „Co je to život?... Co je to smrt?... A proč musí umírat i děti?“

Půjčila jsem si od své dcery sadu barevných fixů, napsala mu jednoduchými slovy krátký dopis, dokreslila jsem do něj ilustrace a poslala mu jej. Jeho reakce byla velmi příznivá, a fakt, že od Elisabeth dostal svou vlastní speciální obrázkovou knížечku, naplnil navíc onoho mladého muže opravdovou hrdoostí. O svou knížku se podělil nejen se svými rodiči, ale také s rodiči dalších umírajících dětí.

Elisabeth Kübler-Rossová

Dougymu od Elisabeth. Napsáno pro Tebe v poslední květnový den roku 1978.

Tohle je povídání o ŽIVOTĚ a o větrných smrštích, o semínkách, která na jaře zasíváme do země, o květech, které pak v létě rozkvetou, a o sklizni, jejímž časem je podzim. A také o SMRTI, která v životě přichází v brzy, ale k někomu třeba až za dlouho, a vůbec o tom, co to všechno vlastně znamená.

Představ si úplný začátek života a Boha, který všechno stvořil – třeba slunce, které září nad celým světem a zahřívá nás a které dává vyrůst také květinám a jehož paprsky neustále objímají naši zemi – pořád, i tehdy, když je kvůli mrakům třeba zrovna nemůžeme zahlédnout.

Bůh nás také vidí v každou chvíli. Jeho veliká Láska nás neustále zaplavuje a přikrývá svou září a není přítom ani trochu důležité, jak jsme malí nebo velcí – a tuhle lásku nemůže nic zadržet!

Když se lidé narodí, začínají svou pouť jako úplně malinká semínka – jako semínka pampelišky rozvívaná po louce, některá skončí třeba kdesi ve strouze, některá přistanou na nádherném trávníku před krásným a vznešeným domem, jiná zase dopadnou přímo na květinový záhon... Stejně je tomu i s námi – někdo z nás začíná svůj život v přepychovém domě, někdo v chudé rodině nebo v sirotčinci, nebo se třeba narodíme do bídy a hladu a umíráme už jako miminka. Můžeme mít milující rodiče, kteří moc

stáli o to, abychom přišli na svět, nebo kteří nás třeba adoptovali – osobně si vybrali právě nás.

Někdo v tom může vidět „hříčky osudu“, Ty ale musíš mít stále na paměti, že Bůh má ve své moci i vnutí větru a že mu i na nepatrných semínkách pampelišky záleží – stejně tak, jako mu záleží na všech živých bytostech a zvláště na dětech – a že v Životě se vůbec nic neděje náhodou. Bůh nikomu nenadržuje, svou lásku dává bez podmínek a bez výčitek, nikoho neodsuzuje. On je totiž úplná a dokonalá Láska.

S Boží pomocí sis pro sebe sám vybral své rodiče – z miliardy těch, kdo přicházeli v úvahu! Vybral sis je, abys jim pomohl růst a něčemu novému je naučil, a aby oni něčemu naučili zase Tebe. Život je jako škola, v níž dostáváme příležitost naučit se mnoha důležitým věcem – třeba tomu, jak vycházet s ostatními lidmi nebo jak porozumět svým vlastním pocitům. Učíme se být upřímní a poctiví k sobě i k druhým, učíme se dávat i přijímat Lásku – a když úspěšně složíme všechny zkoušky (úplně stejně jako ve škole), smíme postoupit výš. A to znamená, že se smíme vrátit do svého **Pravého domova – k Bohu**, odkud jsme všichni vyšli k sobě i k druhým, učíme se dávat i přijímat Lásku – a když úspěšně složíme všechny zkoušky (úplně stejně jako ve škole), smíme postoupit výš. A to znamená, že se smíme vrátit do svého **Pravého domova – k Bohu**, odkud jsme všichni vyšli k sobě i k druhým, učíme se dávat i přijímat Lásku – a když úspěšně složíme všechny zkoušky (úplně stejně jako ve škole), smíme postoupit výš.

A to je právě ten čas, kdy tady na zemi umíráme – kdy odkládáme své pozemské tělo, kdy jsme hotovi s veškerou prací, kterou jsme tu měli udělat, a kdy jsme připraveni vydat se zase dál.

Když se v zimě podíváš na strom, vypadá, jako kdyby vůbec nebyl živý...,

ale jakmile nastane jaro, začnou na jeho větvích rašit droboučké zelené lístečky – jeden za druhým...

A na sklonku léta je strom obsypaný ovocem, naplnil tak příslib svého bytí – svůj účel a své poslání.

Na podzim mu začnou listy opadávat – jeden po druhém, a strom se „ukládá k odpočinku“, který potrvá zase celou zimu.

Některé květiny rozkvetají jenom na několik krátkých dní – a všichni na ně hledí s obdivem a s láskou a vnímají je jako znamení jara a NADĚJE.

A potom odkvetou a zvadnou, zemřou – ale v tu chvíli už za sebou mají všechno, co tu bylo potřeba udělat! Jiné květiny zase kvetou velmi dlouho – a lidé je pak začnou brát jako samozřejmost a chodí kolem nich úplně bez povšimnutí. Podobně se chovají i ke starým lidem – vídají je sedět na lavičce v parku, až pak jednoho dne zmizí a jsou už navždy pryč. Všechno v životě se odehrává v kruhu. Po dni následuje noc, po zimě přichází jaro. Když nějaká loď zmizí za obzorem, nepřestane existovat, nezanikne, to jen my ji už nevidíme.

Bůh sleduje a hlídá všechno, co stvořil – zemi, slunce, stromy, květiny i lidi – ti ale předtím, než je jim dovoleno postoupit dál, musí projít svou školou Života. Až uděláme všechnu práci, kvůli níž jsme byli posláni na zem, budeme smět vystoupit ze svého těla – které obepíná naši duši stejně, jako kukla budoucího motýla.

A až nastane ten pravý čas, budeme své tělo moci odložit, a pak už nás nebude nic bolet, ničeho se nebudeme bát a o nic se nebudeme strachovat a budeme svobodní a volní jako nádherný motýl, který se vrací zpátky domů k Bohu – a to je místo, kde už nikdy nebudeme sami a kde dál budeme růst a zpívat a tančit a kde už navždycky budeme s těmi, které jsme měli a máme rádi (a kteří ze svých kukel vystoupili před námi), a kde nás bude obkloповat tolik lásky, že si to ani neumíš představit!

Elisabeth Kübler-Rossová
v knize

SVĚTLO NA KONCI TUNELU
Úvahy o životě a umírání.

Vydalo ji nakladatelství JOTA, s.r.o.,
Křenová 19, 602 00 Brno,
tel.: 537 014 203,
email: jota@jota.cz, www.jota.cz